ת"פ 54376/12/14 – מדינת ישראל נגד לורי שם טוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 54376-12-14 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' אליהו
בפני כבוד השופט שמאי בקר

בעניין:	המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שירה שקדי, פמת"א פלילי
		נגד
	הנאשמת	לורי שם טוב ע"י ב"כ עו"ד סוזי עוז-סיני ארניה

ה כ ר ע ת ד י ן

בראשית הכרעת הדין אני מודיע על זיכויה של הנאשמת מביצוע עבירת איומים והחזקת נכס החשוד כגנוב, ועל הרשעתה בביצוע עבירה של פגיעה בפרטיות.

כתב האישום והכפירה

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של החזקת נכס החשוד כגנוב, עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), פגיעה בפרטיות, עבירה לפי סעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 ועבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. על פי כתב האישום, הנאשמת, הגברת לורי שם טוב (להלן: "**שם טוב**") החזיקה וניהלה אתר אינטרנט המכונה www.lory-shemtov.com (להלן: "**אתר האינטרנט**").

בשנים 2010 עד 2014 התנהלו הליכים משפטיים בין שם טוב לבין מדינת ישראל - משרד העבודה והרווחה ועובדיו, כך כתב האישום, וזאת על רקע החלטת פקידת הסעד ועובדות המשרד להוציא את ילדיה של שם טוב ממשמורתה.

כתב האישום מספר כי ביום 4.5.2014 או בסמוך לכך נפגשה שם טוב עם מנכ"ל משרד העבודה והרווחה, מר יוסי סילמן, המתלונן (להלן: "**סילמן**"), ועם פקידת הסעד שמטפלת בעניינה, וזאת מתוך כוונתה לגרום לסילמן ולפקידת

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

הסעד להחזיר את המשמורת בחזרה לידיה; הפגישה לא נשאה פרי.

3. במועד שאינו ידוע למאשימה, בסמוך לפני 16.5.2014, מתאר כתב האישום כי נגנבו מכתבים פרטיים שנשלחו בדואר והיו מיועדים לסילמן (להלן: "**המכתבים הגנובים**").

כתב האישום טוען כי שם טוב החזיקה במכתבים הגנובים, שיש עליהם חשד סביר שהם גנובים ואין בידה להניח את הדעת כי רכשה את החזקה בהם כדין. מכאן, האשמתה של שם טוב בהחזקת נכס החשוד כגנוב.

4. ביום 16.5.2014 או בסמוך לכך, פירסמה שם טוב, בעצמה ובאמצעות אחר, באתר האינטרנט שלה, צילום דפי חשבון ותוכן מכתב המתייחס לדוחות חניה של סילמן, שלא נועדו לפרסום, כך גורס כתב האישום, והשימוש בתוכנם נעשה בלי רשות מאת סילמן או מאת כותב המכתב, מתוך כוונה לגרום לסילמן לשנות את החלטת המשמורת.

כתב האישום ממשיך ומספר, כיצד שם טוב אף איימה על סילמן בפגיעה שלא כדין, בשמו הטוב ובפרנסתו, בכך שפירסמה באתר האינטרנט את הכיתוב הבא:

> "**אם הוא חכם, הוא ירים לי טלפון ויגיד לי - בואי נגיע להסכם בענין השבת ילדייך אלייך והוצאת פקידת הסעד מהתיק של המשפחה שלך. אבל בגלל שמדובר בערס, אני אגרום לפיטוריו ממשרד הרווחה. הקריירה שלו - תלך כמו בפרסומת של מפעל הפיס, קפוטה לה-מדרה".**

5. כתב האישום חותם ומסכם: שם טוב החזיקה בנכס החשוד כגנוב, כאמור, פגעה בפרטיותו של סילמן, בכך שהעתיקה תוכן של מכתב שלא נועד לפרסום והשתמשה בתוכנו, בלא רשות, והיא אף איימה על סילמן בפגיעה בשמו הטוב ובפרנסתו, כמצוטט לעיל.

6. שם טוב כפרה באשמה, הודתה בקיום פגישה עם סילמן, אולם טענה שהיתה רק לגבי המשמורת של ילדיה (ולא במסגרת משלח ידה כעיתונאית). שם טוב טענה עוד, כי מעולם לא נמצאו בחזקתה מסמכים או דוחות הקשורים לסילמן, כך ביחס למכתבים הגנובים.

שם טוב הודתה כי באתר שלה אכן פורסם צילום דפי חשבון ותוכן מכתב הנוגע לדוחות חניה של סילמן, אולם הדבר נעשה על ידי אחר, ולא על ידה. שם טוב טענה, במסגרת כפירתה, כי היא עיתונאית, וכל מידע שמגיע אליה חוסה תחת חיסיון עיתונאי.

שם טוב הכחישה, לחלוטין, כי איימה על סילמן, כך בתגובה לציטוט בענין דבריה (סעיף 4 להכרעת הדין), כאשר לא היה ברור מכפירתה אם הודתה בפרסום, או שמא התכוונה שאין בו משום איום.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

<u>פרשת התביעה</u>

7. עד התביעה הראשון מטעם התביעה היה השוטר רס"מ וסרשטיין, חוקר וראש צוות מיצוי ראיות ביחידת הסייבר של מחוז תל אביב, במפלג ההונאה.

חלף חקירתו הראשית הוגשו דו"ח מטעמו (ת/1) ודיסק המגבה את האמור בדו"ח (ת/2).

ת/1 - דו"ח ממצאים של חיפוש ובדיקה בחומר מחשב - אשר נערך במחשבה של שם טוב, מעלה כי נמצאו מספר רב של חיפושים באתר "גוגל" על ה"מונח" - "יוסי סילמן".

חקירתו הנגדית של השוטר וסרשטיין לא תרמה עוד לענייננו.

8. עד תביעה מספר 2 היה סילמן עצמו, אשר סיפר כי היה מנכ"ל משרד העבודה והרווחה בין השנים 2013 ועד 2015, משך כשנתיים וחודשיים.

סילמן סיפר שעם כניסתו לתפקיד מנכ"ל המשרד קיבל אין-סוף פניות להיפגש עם שם טוב, על רקע הקונפליקט שלה, ולבסוף נענה לכך, ונפגש במשרדו עם שם טוב, ועם העובדת הסוציאלית הראשית לסדרי דין במשרד. הפגישה ארכה בין שעה לשעתיים, בענין ילדיה של שם טוב, הסדרי הראיה עמם, כאשר סילמן סיפר ששם טוב טענה כי העובדות הסוציאליות גרמו לכך שילדיה נמצאים אצל אביהם, והיא מנועה מלראות אותם.

סילמן המשיך וסיפר בחקירתו הראשית, כי ערך מספר ישיבות במשרד, בהשתתפות עובדות סוציאליות רלוונטיות מהרשויות המקומיות, ונעשתה בדיקה מעמיקה, ומסקנתו היתה כי אין מקום להתערבות המנכ"ל בשיקולי הדרגים המקצועיים במשרד.

סילמן סיפר כי השר הממונה פנה אליו, לאחר שהוא עצמו נפגש עם שם טוב (מלווה בעיתונאי יואב יצחק), וביקש אותו להיפגש שוב עם שם טוב ועם יצחק, על מנת לראות "מה אפשר לעשות". הוא תיאר כיצד קיים פגישה נוספת עם שם טוב, ונעשה ניסיון ללחוץ ולהוציא את העובדת הסוציאלית סימונה שטייניץ מהטיפול בעניינה של שם טוב. סילמן סיפר כי היה זה בתחילת חודש מאי 2014, ולדבריו - "**שבועיים <u>אחרי</u> נוחת עלי הענין הזה של הפרסומים דרך הפייסבוק והאתר של לורי** (שם טוב)".

(ההדגשה לעיל היא שלי, ואינה במקור; כל הדגשה נוספת בהמשך הכרעת הדין - היא שלי, אלא אם נאמר אחרת).

סילמן העיד כך:

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

"...ופורסם שם פעם ראשונה שאני רואה פרטים אישיים שלי, של מסמכי בנק ושל דוחות חניה, כל מה שהיה מיועד לי, והם לקחו את כל המסמכים האלה ומזה פרסמו אותם בשמי עם ת.ז. וחשבון הבנק וטוש שמדגיש העברות כספים ומזה בנו תיק שאני מלבין הון ואני מקים חברות פיקטיביות וכמובן הכל קשקוש, אמרו שאני מלבין הון, שאני מבצע עסקאות ולא מדווח למס הכנסה וסביב ענין זה נוצר הקייס הזה של יוסי סילמן העבריין כביכול

ש. שזה נוצר בפרסומים עצמם באתר של הנאשמת?

ת. כן. בפייסבוק. פתאום, אני מודה שעשיתי טעות ועקבתי אחרי הפייסבוק וננזפתי על זה, ואני רוצה להקריא לשופט, התחלתי להרגיש מאוים ברמות, ואני רוצה להקריא שלורי מפרסמת בפייסבוק...

ש. אני רוצה להציג את המסמכים שהצגת למשטרה, מפנה לא.א. 1 אתה ראית את המסמכים האלה בדואר?

ת. לא. לראשונה ראיתי אותם באתר של לורי".

9. סילמן המשיך והעיד ביחס לפרסומים של שם טוב אודותיו, כך -

"ת. לגבי מסמך א.א. 1 ראיתי אותו לראשונה בפייסבוק. המסמך הזה מראה שאני מכרתי את הרכב הפרטי שלי למר משה כספי, ונכנס לחשבוני הסכום שרשום וזה פורסם בטענה שאני מבצע עסקאות תוך כדי תפקידי ואני לא מצהיר עליהם למס הכנסה. כאשר זה היה התשלום עבור הרכב שלי כחוק כמובן. המסמך הזה שנשלח אלי מהבנק לא הגיע אלי מעולם ופעם ראשונה שראיתי אותו הוא מהפרסום בפייסבוק של לורי שם טוב.

ש. יש פה פרטי חשבון הבנק שלך?

ת. כן.

ש. אני מבקשת לרענן את זכרונך כי אמרת את זה. לגבי איזה אתר ?

ת. לורי שם טוב. קום. זה פורסם באתר של לורי שם טוב. קום ומשם סרקתי את המסמכים שהייתי אמור לקבל. המסמך השני א.א. 2 - זה פשוט מכתב שקבלתי מבנק אוצר החייל על פירוט תשלומים עתידים של הלוואות שנטלתי, והופיע ככותרת באתר של לורי, כאילו הקמתי חברה פיקטיבית ללקיחת הלוואות. מדובר בחשבון אישי שלי, שכבר נוהל 10 שנים, על שם עוסק מורשה בשם ידע, שהוא שלי לכל דבר. אני רוצה להדגיש שהיו בבעלותי שתי חברות ועוסק מורשה וכל הפעילות שלהם הוקפאה במאי 2013, כדין, כחודש לפני כניסתי לתפקיד מנכל משרד הרווחה. לא היה שם שום פעילות עסקית וכולי. היה שם החזר הלוואות שוטף.

ש. א.א. 3 -

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ת. מסמך שמראה שלקחתי הלוואה מבל"ל - 30,000 ₪. זה הכל.

ש. ויש הלוואה נוספת ?

ת. של 10,000 מבל"ל. חשוב לי לומר שגם המסמך הזה לא הגיע אלי אלא נחשפתי אליו דרך האתר

ש. מה זה א.א.4?

ת. דרישה לתשלום דוחות חניה שלא ראיתי אותו. מכתב אישי ממשרד עו"ד של העירייה.

ש. אני רוצה שתתיחס להודעה נשוא האיומים. איך זה נפל עליך?

...

ת. חשוב לי להבהיר שהעיתוי של הפרסום היה ממש כשבוע לפני אותו דיון מהותי שהיה אמור להיות בבית המשפט לענייני משפחה, אחרי הפגישה שלנו עם יואב יצחק שהרגשתי את תחושת התסכול של לורי. למה הרגשתי מאוים? תראה מה לורי מפרסמת בפייסבוק, מפנה לא.א.5 - "אם הוא חכם הוא ירים לי טלפון ויגיד לי בוא נגיע להסכם... ". שים לב להפעלת הלחץ "אבל בגלל שמדובר בערס, אני אגרום לפיטוריו ממשרד הרווחה". יכול להיות שהיא הצליחה כי פיטרו אותי, חיים כץ (הדברים נאמרים בחוש הומור), בכל מקרה אני מסב את תשומת הלב ...

...

ת. חשוב לי להסביר למה הגשתי תלונה כי בתקופה ההיא היה מסע השמצות מול העו"ס באתרים תוך קריאות נאצה ואיומים משמעותיים על העו"סים ואני הרגשתי כמנכ"ל המשרד שחלק מהדוגמה האישית זה להגיש תלונה, ברגע שאנו נכנסים למצב אדיש ואנו לא מגיבים העסק מתגבר והחלטתי למרות הכל לגשת ולהגיש תלונה וזה הכל.

ש. אמרת שהצטערת שהגבת בפייסבוק. יש כאן איזה שהוא פוסט שלך שמי שהביאה אותו היא הנאשמת. אתה אומר "מחח חובות", וזה אחרי שמאיימים לפרסם עליך דברים

ת. ומאימים שיגיעו אלי הביתה להפגנות... אני מציע לא להתייחס לזה.

אחרי שאיימו עלי ושלחו לי הודעה שאוטוטו מפרסמים עלי הגבתי "מחח חובות, כמו סיפורי עלי בבא ו 40 השודדים, כולכם מוזמנים אלי להפגנות (היה איום מרומז להפגנות) אין לי כוונה להתפשר... אין לי כוונה להתערב במקרה של לורי ... "שירותי הרווחה הצילו את ילדיה של לורי ואני מחזק את ידיהם".

10. חקירתו הנגדית של סילמן החלה, ובתשובה לסנגורית הבהיר, כי פגישות עם אנשים לגבי תיקים שבטיפול

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

המשרד הן נדירות, והוא עשה כן רק בגלל שהשר ביקשו לעשות כן.

סילמן סיפר כי ידע שלשם טוב יש תעודת עיתונאית, אולם לא ראה בכך שום רלוונטיות לפני ולקראת הפגישה עמה.

סילמן נחקר על ידי ההגנה, מדוע זה - חרף העובדה שפרסמו נגדו כתבות גם העיתונאים יואב יצחק ומוטי לייבל - הגיש תלונה רק נגד שם טוב, והוא השיב "**כי אצל לורי ראיתי חלק מהאיום מהמשפט בבית הדין לענייני משפחה שזה נראה לי הרבה יותר חמור**".

בהמשך הוסיף סילמן, כי יואב יצחק לא התייחס לתוכן המסמכים שנגנבו בדואר, בעוד שביחס ללייבל הוא חכך בדעתו אם להגיש תלונה, ולדעתו יכול היה לעשות כן, אך נמנע מכך. סילמן הביע דעתו לפיה שם טוב גנבה את מכתביו, גם לייבל, אך לא כך הם פני הדברים ביחס ליואב יצחק, אשר רק השתמש בכתבה של שם טוב, בהמשך.

בהמשך תקפה ההגנה את סילמן על כך שפירסם פרטים אישיים על תיק שמתנהל במשרד הרווחה ביחס לקטינים, והוא השיב - "**לא פירסמתי שום פרטים אישיים על אף קטין. אמרתי רק אמירה כללית שמשרד הרווחה הציל את ילדיה של לורי, לא ירדתי לפרטים וגם על זה אני מצר, אני גם מגלה שננזפתי (על ידי נציבות תלונות הציבור)**".

סילמן הבהיר בהמשך, כי החובות הנזכרים בפרסומיה של שם טוב, או אלה שהופיעו באתר שלה, הם תוצאה של אי-שינוי כתובת במשרד הפנים, אשר לא הגיעו ליעדם בשל כך, וברגע שהגיעו אליו הדוחות - שילם אותם. סילמן לא הכחיש את קיומם של אותם חובות, אף לא את העובדה שהיה עוסק מורשה בזמנו, וכי היה חב חוב של 12 אלף ₪ לרשם החברות, בגין אגרה שלא שולמה לאורך שנים, לאחר שחברה בשם יוסי סילמן אחזקות בע"מ "הוקפאה".

סילמן אישר למעשה, כי אכן היה חב חובות לעיריית כפר סבא בגין דו"ח חניה, לחברת כביש 6, לעיריית רמת השרון בגין דו"ח חניה, וכך גם בעיריית הרצליה.

ההגנה אף הטיחה בפני סילמן תביעה בסדר דין מקוצר מטעם אוניברסיטת בר אילן, חוב לאוניברסיטת בר אילן על סך 1,726 ₪, בגין אי תשלום שכר לימוד. סילמן העיד כי גם חוב זה שולם על ידו.

סילמן נשאל על ידי הסנגורית אם הגיש תלונה בגין כך שחש מושפל על ידי שם טוב, והוא השיבה כך:

"**זה לא היה מסע אישי. <u>אני באמת הגשתי תלונה כאקט שרציתי להוביל במשרד הרווחה שלא עוברים יותר לסדר היום על חציית קו אדום. ברגע שחודרים לפרטיות גונבים מסמכים ומש(ת)משים בהם פה נחצה קו אדום וכאשר לא נוקטים בצעדים אז המדרון הוא חלקלק. אין משהו אישי נגד לורי, ממש לא. זה היה לגופו של ענין</u>**".

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

11. בחקירתו החוזרת חידד סילמן כי הפרסומים נושא כתב האישום היו בין הימים 16.5.14 ועד 21.5.14.

כמו כן, סילמן העיד כי את התביעה של אוניברסיטת בר אילן נגדו (נ/8), **<u>ראה לראשונה רק על דוכן העדים, בעת חקירתו הנגדית</u>**. לשאלה נוספת, ברשות, של ב"כ הנאשמת, כיצד זה לא ראה את כתב התביעה של אוניברסיטת בר אילן, אם שילם את החוב לאוניברסיטה, השיב סילמן, כי - "**הם שלחו לי מכתב ושלמתי. לא ידעתי בכלל על הפרוצדורה הזו של המשפט. ניגשתי לבר אילן והסדרתי את החוב**".

12. עד התביעה הבא היה הבלש ג'ימי חורני. דו"ח פעולה, דו"ח מעצר ודיסק של הסרטת החיפוש אצל שם טוב הוגשו לבית המשפט (ת/6-ת/8).

בחקירה הנגדית סיפר הבלש חורני כי הגיע לבצע צו חיפוש אצל שם טוב, והיא סירבה לפתוח את הדלת, חרף העובדה שהצו הובא לידיעתה.

ההגנה הטיחה בבלש חורני כי נעשה חיפוש בתוך כיסה של הנאשמת, למעשה - על גופה, והבלש חורני דחה טענה זו, והסביר כי לבקשת שם טוב נמסרו המפתחות לעדים לחיפוש.

הבלש חורני סיפר ששם טוב לא פתחה את דלת ביתה משך 40 דקות תמימות, בעוד השוטרים ממתינים מחוץ לביתה.

13. עד התביעה הרביעי היה השוטר שי גבריאל, ראש הצוות שהגיע לביתה של שם טוב להוציא לפועל את צו החיפוש. הוגש דו"ח הפעולה של השוטר גבריאל (ת/9).

השוטר גבריאל אישר, בחקירתו הנגדית, כי שם טוב אמרה להם שהיא עיתונאית, לאחר שנכנסו לדירתה. כן סיפר השוטר, כי שם טוב פתחה את דלת דירתה לאחר 40 דקות, כאמור, וזאת לאחר שהיתה בטוחה שהשוטרים עזבו את המקום.

השוטר גבריאל נשאל אם בוצע חיפוש על הנאשמת, והשיב - "**כמובן שלא. חלילה וחס**".

השוטר סיפר כי החליט על איזוקה של שם טוב, נוכח התנהגותה הפרובוקטיבית ביציאה מדלת דירתה.

14. עד התביעה החמישי היה שוטר איציק גלר, אשר ערך דו"ח חיפוש ודו"ח פעולה במסגרת החיפוש אצל שם טוב (ת/10 ות/11).

השוטר גלר אישר בחקירתו הנגדית כי שם טוב לא תקפה פיזית אף אחד מן השוטרים, אבל גידפה אותם.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

15. יצוין, כי בשולי עדותו של השוטר גלר, הסכימו הצדדים להגשת צו החיפוש (בפרוטוקול רשום בטעות צו מעצר) שניתן על ידי בית משפט השלום בתל אביב ביום 13.6.14, והצדדים הסכימו על פראפרזה של נציב התלונות על השופטים, לפיה צו מעצר זה "**לא מולא כנדרש, ללא נימוקים ושמיעת טיעון מצד הטוען כפי שצפוי שיעשה לפני שמוצא צו כזה**".

16. ישיבת ההוכחות הבאה התקיימה ביום 17.1.16 ובמהלכה עלה אל דוכן העדים גובה הודעותיה של שם טוב במשטרה (ת/4 ות/5), רס"מ ארז אקנין.

אקנין סיפר כי שם טוב הציגה לפניו תעודת עיתונאי, ואזי הוא פנה אל ראש הצוות וקיבל אישור מראש הצח"מ, רפ"ק קובי גטניו, להמשיך בחקירה. מזכרו של אותו גטניו הוגש לבית המשפט, בהסכמה (ת/13).

התביעה הכריזה "אלו עדיי".

<u>פרשת ההגנה</u>

18. לבקשת הסנגוריה, עלה אל דוכן העדים עד ההגנה העיתונאי יואב יצחק, עוד טרם שמיעת הנאשמת שם טוב, בהסכמת התביעה.

יצחק ביקש, עוד טרם שאלות ההגנה בחקירה הנגדית, להקדים מילים, וכך עשה, ובאריכות: הוא סיפר כי התנדב לבוא ולהעיד, הואיל ונוכח לדעת כי הנהלת משרד הרווחה ופקידות הסעד מטעמו מעוולים כלפיה. יצחק סיפר כי יזם פגישה עם שר העבודה והרווחה, מאיר כהן, ואף היו שיחות רבות בינו לבין השר ואף בינו לבין סילמן.

יואב יצחק סיפר כי הוא רואה עצמו סוג של איש ציבור בעניינים אלה, בהם ניתן להושיט יד ולסייע לזולת. יצחק סיפר על התנהלות חמורה, על כך שמוצאים צווים שיפוטיים לטובתה של שם טוב, אולם "כלום לא קורה", וכאשר נמתחת ביקורת בנושא, מתנפלים על שם טוב, ביניהם גם סילמן עצמו.

יצחק סיפר שלדעתו סילמן הוא אדם שלא משלם חובות, יש נגדו עיקולים, והענין מצדיק פירסום; לשיטתו, אם שם טוב הועמדה לדין בשל כך - מן הראוי שגם הוא יעמוד לדין על כך.

יצחק המשיך וסיפר על כך שלדעתו שם טוב מבצעת פעילות מאוד מבורכת, מפעילה אתר ובו מתקבל מידע מאמהות וגברים שיש להם בעיות דומות, והיא - "**נאבקת בשבילם כמו פנתרה**".

יצחק נשאל על ידי בית המשפט אם היה, כעיתונאי, מפרסם גם הוא אמירה המיוחסת לשם טוב בסעיף 7 לכתב האישום

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

(ראו סעיף 4 להכרעת הדין), והאם אין המדובר באיום. יצחק השיב כך - "**...כבודו שואל שאלה שהיא מאוד בעייתית להשיב עליה כי אני רואה את הפרסום הזה עם רצף של פרסומים על סילמן. כשיש רצף של פרסומים אי אפשר להצביע על הפרסום הזה... כבודו מכוון שיש בזה סוג של איום ואני אומר, גם אם כבודו צודק, יש לי ספק גדול מאוד כי היא התכוונה פה לפי הבנתי, לבוא ולחשוף את העוולות שעשו נגדה ונגד הילדים שלה**".

יצחק השיב עוד לשאלת ההגנה, כי לא נחקר על ידי המשטרה, לא זומן על ידה, ולשיטתו - מי שאמור להחקר על אי קיום צווים שיפוטיים ועל התנהלות לא תקינה מבחינה ציבורית זה השר.

19. יואב יצחק נשאל בחקירתו הנגדית אם יש לו קשר או נגיעה אישית ביחס לשם טוב, והוא השיב בשלילה. הוא אישר כי הוא פירסם על כך כי לסילמן חובות, כי הוטלו עליו עיקולים.

התובעת הטיחה ביצחק כי נזהר, בכוונה, מלפרסם את המסמכים הפרטיים של סילמן, ויצחק דחה טענה זו, והסביר כי אינו מוצא לעשות פולו-אפ לפירסומים שנולדו על ידי מקור עיתונאי אחר, ואי פירסום המסמכים עצמם נובע משיטת העבודה שלו, ולא מחשש כל שהוא, כפי שהציעה התביעה.

יצחק היפנה את התובעת למספר פרסומים, שלדעתו משקפים פגיעה של סילמן בשם טוב.

20. לאחר עדותו של יואב יצחק עלתה על דוכן העדים הנאשמת עצמה, שם טוב, ותחילה הציגה תעודת עיתונאי שיש בידה לאורך השנים (נ/13).

שם טוב סיפרה כי היא עיתונאית משנת 2009, ו - "**הגעתי לזה בעקבות המקרה האישי שלי**".

שם טוב סיפרה כי יש לה אתר אנטרנט שקרוי על שמה, הלוגו שלו הוא "חדשות רווחה", ומטרת הפרסומים שלו היא לבצע שינוי.

שם טוב סיפרה כיצד קיבלה טלפון בשנת 2013 מהשר מאיר כהן, אשר שאלה מדוע היא כותבת עליו שהוא אטום, והוא הציע לה להיפגש עמו, כאשר לפגישה הגיע סילמן, לצד בכירים נוספים ממשרד הרווחה, ושם הכירה את סילמן, לראשונה.

שם טוב סיפרה כי באתר שלה, שהוא למעשה בלוג, מפרסמים גם עיתונאים אחרים, ושם "פורסמו מספר כתבות בנושא סילמן לגבי חובות שלו". לשיטתה של שם טוב -

"**האיש הזה למעשה צובר חובות סדרתי ולא רק זה, והוא לא משלם אפילו לא אגרה מינימלית של**

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

חברה, על פניו אלה חובות שנראים קטנים, זה מידע שהוא זמין ברשת. אני פניתי ועשיתי שאילתא דרך רשות הדואר, (מציגה קבלה) וכל אחד יכול לקבל את זה. כולל דוחות חניה, וכתב אישום לכל דבר וענין. הדוחות האלה מותרים. האיש הזה לא משלם. אף אחד לא בדק. הוגש כתב אישום, לפני שהוא נכנס לתפקיד, בשנת 2010, הוא עבריין מורשע. הוא לא משלם כלום. סדרה של תביעות שיש נגדו, שאף אחד לא בודק. סילמן הוא חולש על תקציב של 8 מליארד ₪, השלישי בגודלו במדינה, ואת החובות האישיים שלו לא מסוגל לשלם".

כאן הוגש מסמך נ/14, ממנו עולה כי סילמן הורשע במסגרת תת"ע 2316-07-10 בעבירת תנועה, ונגזר עליו קנס של 500 ₪, והכל לאחר שלא התייצב לדיון ולא השיב לכתב האישום.

שם טוב הבהירה והודתה כי **היא** פירסמה את דוחות החניה של סילמן (הכוונה היא למכתב דרישה בענין - ת/3 - א.א.4, הוגש גם כ - נ/4, וזאת - בניגוד לטענתה בכפירה, כאילו אחר פרסם אותם), אך לא את מסמכי הבנק, שלשיטתה - זו כתבה של מישהו אחר, הוא העיתונאי מוטי לייבל.

שם טוב מסרה עוד, כי היא לא רואה עצמה אחראית לפוסטים שאחרים מפרסמים אולם היא מאשרת אותם. היא אישרה כי לייבל יכול לעלות פרסום לאתר שלה, אולם היא יכולה גם להורידו, אך היא איננה צנזורית.

שם טוב התבקשה להתייחס לפרסום האיום הנטען על סילמן (סעיף 7 לכתב האישום) והיא הבהירה שמדובר בטעות: אין זה פרסום באנטרנט או בפייסבוק, אלא שמדובר בתגובית בתוך הפייסבוק, כאשר לתגובה זו קדמו דברים אחרים. שם טוב מסרה כי אין מדובר באיום, אלא ב - "**זה תגובה מתוך התגרות של יוסי סילמן בתוך הפייסבוק שלי",** וכי יש לקרוא את דבריה במסגרת הקונטקסט הכללי.

שם טוב היפנתה לכך כי כלל לא נחקרה על עבירת איומים במשטרה, ענין שאין מחלוקת עובדתית לגביו.

21. שם טוב הבהירה כי סילמן נהג כלפיה שלא כדין, אולם היא איננה - כענין שבעקרון - מגישה תלונות במשטרה, מכיוון שלגישתה - "**... זה גוף מושחת, אני לא הולכת למשטרה, מה שאני כן עושה, ואמשיך ואעשה אני מגישה תלונות לממונים".**

22. עם תחילת חקירתה הנגדית של שם טוב, הורתה האחרונה לתובעת לשבת בעוד היא משיבה לשאלתה, ולבית המשפט ציוותה "תתן החלטה", ובית המשפט נאלץ - לא בפעם הראשונה - לבקש את הנאשמת להתנהג כראוי בבית המשפט, ולאחר שבא כוחה מסרה כי שם טוב מאוד נסערת (ענין שהיה גלוי לעין) - הוכרזה הפסקה בת חמש דקות, בכדי שתירגע.

לאחר הפסקה, נשאלה שם טוב על ידי התובעת, מה רצתה להשיג בפגישתה עם סילמן ועם השר והיא השיבה כי

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

מטרתה היתה "**להזיז את שתי פקידות הסעד סימונה שטיינמץ שהיא פקידת סעד ארצית וניבה מילר שהיא פקידת סעד מחוזית, להזיז אותן מהתיק שלי, הם גרמו לי נזקים משנת 2009 שתיהן התעלקו על התיק שלי עד עצם היום הזה. הילדים שלי נחטפו בשנת 2009 על ידי פקידת סעד בצורה מעוולת ממש, הם פשוט באו ולקחו לי את הילדים...יש פה פקידות סעד עברייניות שמכהנות בתפקיד עד היום. עכשיו שנת 2016 אני מודה, קיבלתי פסק דין לפני שנה מרץ 2015, הוא אפילו לא שווה לניגוב האף או לניגוב התחת. זה ממש ביזיון, פשוט ביזיון, יש פסק דין שאני יכולה לראות את הילדים שלי אבל זה אות מתה. פקידות הסעד לא מאפשרות, אי אפשר לאכוף את זה**...

...

סילמן היה אמור לאכוף את ההחלטה של שר הרווחה, להוציא אותן מהתיק שלי. הנחיה הזו לא מומשה, לא הוציא אותן מהתיק ואז אחרי ינואר 2014 הגשתי בגצ...

...<u>זה הענין האישי שלי ואני מודה כשמדובר בענין האישי שלי קשה לי לגעת במקום הזה</u>".

בית המשפט שאל את שם טוב אם היא עומדת על כך שהיא פרסמה את ענין הדוחות והעיקולים, והיא השיבה בחיוב.

התובעת היקשתה על שם טוב, ביחס לפרסומים הללו ושאלה מדוע מסמכים הקשורים בסילמן, מחודש אפריל 2014, מועלים לאתר של שם טוב רק לקראת אמצע חודש מאי, ושם טוב השיבה - "**לא אני העליתי. זה הועלה באתר שלי. חלק מהדברים, לא כולם**".

שם טוב הבהירה עוד כי - "**אני לא שומרת מסמכים לרגע שצריך להגיע. המסמכים האלה ברגע שהגיעו לידי, הם פורסמו. כל מה שמגיע באותו רגע זה פורסם באותו יום**...".

שם טוב הבהירה בחקירתה הנגדית כי - "**כתבות הבנקים לא שלי. זה סקופ עיתונאי של עיתונאי אחר, מוטי לייבל**".

שם טוב נשאלה לגבי מסמכים של בנקים, של התרעות לפני דוחות, מסמכים שמגיעים לתיבת דואר פרטית של אדם, האם לא חשדה שמדובר במסמכים גנובים, והיא השיבה - "**ממש לא. קודם כל אני עיתונאית ומקבלת מידע, מקבלת חומר**...".

כאשר נשאלה שם טוב אם ראוי לפרסם מספרי חשבון בנק של אדם, היא השיבה שענין זה פורסם על ידי עיתונאי אחר. שם טוב הסבירה כי פרסום התרעה בענין דו"ח חניה - אין עמו שום בעיה, שכן לשיטתה דו"ח ניתן על החלון של רכב, זה כמו צו שיפוטי, כל אחד יכול לצלם ולהעביר לה.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

23. בשלב זה ביקשה ב"כ המאשימה להגיש שורה של מסמכים - כתבות, אולם דחיתי את הבקשה להגיש כתבות שאינן חלק מחומר החקירה, והסכמתי לקבל לתיק בית המשפט רק כתבות שההגנה הסכימה להגשתן, ועל כך אין פלא - שכן חתום עליהן מוטי לייבל (ת/15 - ת/17).

שם טוב נשאלה אם לא נראה לה בעייתי הדבר שהיא מפרסמת כתבות בענין שיש לה מעורבות אישית, והיא השיבה בשלילה. לשיטתה היא "עיתונאית פרופר", ובמשך השנים היא "פועלת לתיקון עוולות".

התובעת שאלה את שם טוב אם היא בודקת, כעיתונאית אובייקטיבית, את תגובתו של אדם לפני פרסום בעניינו, והיא השיבה - "**אין לי מה לבדוק את תגובתו. יש כאן חובות שלא משולמים. לא תמיד צריך לקבל תגובה. ברגע שיש חוב לרשם החברות, חוב לעיריית הרצליה, חוב לעיריית כפר סבא, חוב ועד הבית, וכולי, יש כאן חובות, הוא באופן סדרתי לא משלם חובות. הוא מופקד על תקציב משרד הרווחה השלישי בגודלו במדינה**".

שם טוב הבהירה כי לשיטתה - "**יש כאן נבחר ציבור שהדוחות שלו לא הגיעו למצב של פיגור בתשלום אלא לעיקול**".

התביעה הטיחה בשם טוב, כיצד זה אם מסמכים כל כך חשובים מבחינה ציבורית, היא מוכנה אולי לוותר על טענות נגד סילמן במידה ויגיע עמה להסדר, ושם טוב השיבה, מיני וביה, כי - "**מעולם לא וותרתי. מאיפה את ממציאה את זה?**".

בשלב זה שאל בית המשפט את שם טוב למה היתה כוונתה בפוסט ובדברים - "אם הוא חכם הוא ירים טלפון ויגיד לי"? שם טוב השיבה שיש תגובה עוד לפני כן, ומדובר בתגובה בפייסבוק שלה, והיא כלל לא איימה, והוסיפה - "**הוא השתמש בכוח שלו לרעה נגדי ואמרתי שאני אעשה זאת גם. אני עובדת לפי חוק. אני שומרת חוק**".

בהמשך ביססה התביעה את מה שממילא כתוב בפוסט הפייסבוק, כי הפירסום המאיים לכאורה התפרסם ביום 16.5.14, ושם טוב נשאלה אם איימה לפרסם למחרת פרטים שערורייתים, אולם שם טוב השיבה כי אין לדעת באיזה תאריך נאמרו הדברים.

לקראת סיום חקירתה הנגדית שאלה התובעת את שם טוב מדוע לא פתחה לשוטרים את דלת ביתה והיא השיבה כך- "**תבדקי מתי פניתי למשטרה משנת 2009 עד 2016. משטרת ישראל היא מושחתת. השוטרים האלו באו עם פקידות סעד וחטפו לי את הילדים. אני רואה אותם כעבריינים. גם השוטרים שהעידו פה הם עבריינים. אין לי שום הערכה למשטרת ישראל ולא מכירה בה ואני מצפצפת עליה, אלה אותם שוטרים מושחתים שמבצעים מעשי אונס... הם שברו לי את הדלתות של הבית שעד היום אני מתקנת את הטיח. אזקו אותי בתוך הבית שלי העבריינים האלה. הם עבריינים**".

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

לאחר תום עדותה של שם טוב הכריזה ההגנה "אלו עדיי" והצדדים עברו לסכם את טענותיהם, בעל פה; מטעמי יעילות וקיצור, לא אפרט את תוכנם של הסיכומים, ואסתפק בהבאת החלקים הצריכים - במסגרת הדיון שלהלן.

<u>דיון והכרעה</u>

24. לאחר שמיעת העדים ועיון בראיות, נראה - לאורו של כתב האישום וכפירתה של שם טוב - כי עיקר המחלוקת, בוודאי שביחס לעבירת האיומים, היא משפטית, לפחות בעיקרה.

<u>עבירת האיומים</u>

25. בחינת תוכנו של איום אינה מתבצעת בחלל ריק כי אם על רקע מערך נסיבתי קונקרטי, שבגדרו ייתן בית המשפט דעתו, בין היתר, לאופן בו נעשה המעשה, לאופן בו הוא נקלט ולמסר שהיה גלום במעשה - כך בית המשפט העליון במסגרת פסק הדין המנחה בפרשת **לם** (רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**, פורסם ביום 4.1.1206).

על רקע הנחיה זו ויישומה כאן - החלטתי **לזכות** את שם טוב מעבירת האיומים שיוחסה לה, מן הטעמים הבאים, כל אחד מהם עומד בנפרד, מי יותר ומי פחות, ובוודאי שלאור כוחם ומשקלם המצטבר:

א. ראשית, הנוסח עצמו. שם טוב כתבה -

> **"אם הוא חכם, הוא ירים לי טלפון ויגיד לי - בואי נגיע להסכם בעניין השבת ילדיך אליך והוצאת פקידת הסעד מהתיק של המשפחה שלך. אבל בגלל שמדובר בערס, אני אגרום לפיטוריו ממשרד הרווחה. הקריירה שלו תלך כמו בפרסומת של מפעל הפיס, קפוטה לה-מדרה".**

הנה כי כן, שם טוב אינה נוקטת איום קלאסי, לאמור - "אם לא תעשה כך וכך - אז יאונה לך כך או אחרת...".

האיום הנטען, אם בכלל, הוא מרומז בלבד, על **גבול** האיום ממש, ולדעתי מהצד הלא-פלילי של אותו קו גבול.

אסביר: שם טוב כותבת, במפורש, שמדובר ב"מאוים" שהוא ערס, לשיטתה, ונוכח "עובדה" זו - אין זה משנה לדידה כיצד ינהג, שהרי **בכל מקרה** היא תגרום לפיטוריו ממשרד הרווחה.

רוצה לומר, שאין כאן איום, בוודאי לא "קלאסי", של - "עשה כך וכך שאם לא כן אני אנהג כך וכך", אלא יש כאן אמירה

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

בעלמא, **מכוערת וגסת רוח**, בהחלט, שלפיה לא משנה אם סילמן, הערס, להשקפתה, יגיע עמה לעמק השווה, אם לאו - כי **בכל מקרה** היא תגרום לפיטוריו ממשרד הרווחה.

הנה כי כן, אין בציטוט האמור משום איום, לפחות לא במובנו הקלאסי.

ב. אפילו תאמר כי איום לא חייב להיות במתכונת של "אם לא - אז...", ודי לפלוני לומר "אני אגרום לפיטוריך ממשרד הרווחה", בלי סיבה ומסובב, הרי **שבנסיבות העניין** כאן, אינני סבור כי יש לראות בדברים משום איום.

ודוק: האיום כלפי עובד ציבור כי פלוני יגרום לפיטוריו ממשרדו לא תמיד יהווה איום, במשמעותו הפלילית. למשל, אם פלוני נוקט בהליך משפטי, חוקי, נגד עובד ציבור, וזאת כדת וכדין, וההליך אכן מוביל לפיטוריו, הרי שפשיטא שאין בכך משום איום לא חוקי.

במקרה דנן, שם טוב אכן פנתה בתלונה לנציב תלונות הציבור, מהלך חוקי למהדרין, נגד סילמן, מנכ"ל המשרד, ותלונתה אף התקבלה. בהחלט אפוא, ניתן להניח קיומו של ספק כי לכך כיוונה, כפי טענתה.

ג. למותר לציין ולהדגיש, כי על פני הדברים, נקודת המוצא והכלל הוא, שאיום על עובד ציבור לפיו פלוני אלמוני ידאג לפיטוריו ממקום עבודתו - יכול בהחלט לבוא בגדר איום במובן הפלילי.

אולם, במקרה דנן, ובנסיבות המיוחדות דכאן, כאשר איום, ספק איום (על פי נוסחו), מופנה **כלפי ראש המערכת, מנכ"ל המשרד**, הרי שהמסקנה המתחייבת שונה.

אסביר: ככל שעובד הציבור המאוים לכאורה נמצא בדרג גבוה יותר, הרי שבית המשפט ייטה פחות ופחות לפגוע בחופש הביטוי של "צרכני" אותו המשרד. פשיטא בעיני, שמצופה כי עורו של מנכ"ל משרד, שני רק לשר במשרד, יהא עבה יותר, דק ופגיע פחות, מזה של העובד הסוציאלי הנמצא בשטח, החשוף הרבה יותר למוראות ולאיומי אותם הצרכנים.

במקרה דנא, קל וחומר בן בנו של קל וחומר, שנכונים הדברים, וביתר שאת, מקום בו המאוים, מנכ"ל המשרד, הוא שירד לזירת ההתגוששות הפייסבוקית, זירת הפשע (שם נרשם האיום לכאורה) בכך שבחר להגיב לפוסט של שם טוב, ובכך לפתוח בהתנצחות בינו לבין אותה "צרכנית" פגועה, לשיטתה, של המשרד שבראשו הוא עומד, משרד העבודה והרווחה.

אין זאת לומר חלילה, כי "מגיע לו", למנכ"ל, להיתקל באיומים לכאורה או אפילו בלשון גסה וולגרית המופנית כלפיו, אולם בכל זאת, מן הראוי להביא בחשבון, לדעתי, שגם הספק-איום שהעלתה שם טוב בתגובתה בפייסבוק - לא היה נולד, לולא סילמן החל מתנצח עמה באותה מסגרת, שלא היתה צריכה להיות לו שם לא יד ולא רגל, לא תגובה ולא LIKE, כפי שקבע למעשה נציב תלונות הציבור במשרד.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ד. גם מבחינה משפטית גרידא, אינני בטוח שניתן להשקיף על התגובה הפייסבוקית של שם טוב כעל איום פלילי, אפילו נניח לרגע, רק לצורך הטיעון, כי אכן מדובר בתגובה שתוכנה מהווה איום לכל דבר ועניין.

ושוב, אסביר: האיום של שם טוב לא היה מופנה **כלפי** סילמן. על פי חומר הראיות, וגם על פי טענתה של שם טוב עצמה, הרי שהתגובית המאיימת לכאורה שהעלתה בפייסבוק היתה במענה לתגובה אחרת, של גולשת אחרת, עופרה ענקרי (ראו ת/3 - א.א.5 במקור).

בית המשפט העליון הכיר, במסגרת פרשת **לם**, בכך שאיום המושמע על ידי א' באוזני ב', ביחס לפגיעה ב-ג', בהחלט יכול להוות איום כלפי ג', וזאת בהנחה שקיימת "זיקת עניין" בין המאוים - קולט האיום לבין מושא האיום.

במקרה דנא, על פי השרשור של התגובות באתר הפייסבוק של שם טוב, כאשר עופרה ענקרי הגיבה לפני כן ביחס לסילמן כי "**וו'ה האוו'ה מה מחכה לו חחחחח**" - הרי שלא ניתן להניח כי קיימת זיקת עניין, בוודאי לא חיובית או אמפטית, בין אותה ענקרי לבין סילמן.

אף זאת: בית המשפט העליון הטעים עוד, בפרשת **לם**, כי לעיתים, אמירה המושמעת באוזני אדם אחד, וקיים בה מסר של פגיעה באדם אחר, יכולה להעלות כדי איום אסור כלפי קולט האמירה, ואין חובה לקיום של זיקת עניין, אם מהותה וחומרתה של האמירה מחייבות זאת.

במקרה שלפנינו, שם טוב לא איימה ברצח או בפגיעה פיזית אלימה בסילמן, כך שלא ניתן לומר כי תגובתה הפייסבוקית מהווה איום, גם באופן עצמאי ובמנותק מכל זיקת עניין של מקבל התגובה, או כל קורא אחר. כאמור, מדובר בספק-איום, או איום חיוור בלבד, לכל היותר, ועל כן, גם מכל הטעמים האמורים אין המדובר, לדעתי, באיום לפי מובנו בהוראת סעיף 192 לחוק העונשין.

ה. לא זו אף זאת: אפילו תאמר שההשקפה המוצעת לעיל, בסעיף קטן ד', לפיה "ענתה" או "השיבה" שם טוב **רק** לתגובה של גב' ענקרי, **בלבד**, היא איננה נכונה, שהרי הכל[1] חשופים לקריאת התגובה של שם טוב, הרי שבכל זאת - איני סבור כי יש מקום לקבוע התגבשותה של עבירת איומים.

אני נכון בהחלט להניח, לטובת התביעה, כי יש "לקרוא" תגובה בפייסבוק באופן שונה מתגובה אישית של פלוני לאלמוני, במקרה דנן - של שם טוב לגב' ענקרי, שהרי כל "באי-ביתה" של שם טוב בפייסבוק יכולים לקרוא את תגובתה, והם חשופים לה, **לרבות סילמן עצמו**.

ובכל זאת: בנסיבות המיוחדות של המקרה כאן, כאשר גם האיום, אם בכלל איום הוא, מרומז וקלוש, הרי שהוא נולד - במידה רבה - כתוצאה מהתנהלותו של סילמן, אשר בחר להתגושש פייסבוקית מול שם טוב. על רקע זאת - אני סבור שאין זה נכון או צודק לראות בחילופי המהלומות הללו, משום איום.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

למעלה מן הצורך אדגיש, כי לו היתה שם טוב מגיבה, באותו מקום, באמירה אחרת, למשל - שהנה עוד מעט קט היא עומדת לפגוע פיזית בסילמן, אזי יכול שהמסקנה היתה שונה, אולם כאמור, לא זה המצב.

ו. סילמן העיד כי חש מאוים מפני גל הפרסומים והלחץ שחש ביחס לעניינה של שם טוב. אני מאמין לו שכך חש, סובייקטיבית, ברם לא זו בלבד שהבחינה היא אובייקטיבית (וכאן מסקנתי שונה משלו, לעיל) - אלא שהוא אף העיד כי היה נתון ללחץ מכיוון השר ואחרים שיצרו עימו קשר בעניינה של שם טוב. נראה לי, כי בהחלט ייתכן שתחושת האיום שחש סילמן, באמת ובתמים, נבעה ממכלול גורמים, כאשר לפרסומיה של שם טוב, ו/או לאלו שאושרו לפרסום באתרה - היה רק חלק מיצירת אותה תחושת איום.

ז. ואף זאת: מכתב משרד עורכי הדין אל סילמן, בדבר חוב לעיריה ועיקול אפשרי - נושא תאריך של יום 21.5.14; מועד פרסום האיום הנטען בפייסבוק - 16.5.14.

בלתי אפשרי, איפוא, שמכתב זה עמד לנגד עיניה של שם טוב, עת "איימה" לכאורה על סילמן, שהרי המכתב עוד טרם נולד, ובוודאי שלא הגיע לידיה. בהחלט ייתכן כי היו לה מסמכים נוספים (כפי שאכן התברר בהמשך, כמו מסמך אוניברסיטת בר אילן), אולם כתב האישום מדבר רק על מכתב דוחות החניה וחשבונות הבנקים, ולא ניתן להרחיב היריעה התביעתית, לענין זה.

ח. ואם לא די בכל האמור לעיל, ולדעתי - בהחלט די, הרי שקיים טעם נוסף, חיצוני לאיום הנטען עצמו, המטה את הכף לטובת שם טוב: היא לא הוזהרה כלל, אף לא נחקרה כלל, במשטרה, אודות ביצוע עבירת האיומים.

מדובר בשגגה בסיסית, הפוגעת באופן יסודי בזכותו של נאשם, שאינו יודע מפני מה עליו להתגונן בחקירתו ועל מה הוא משיב, והדבר מתגלה לו, להפתעתו המרה, רק בהגשת כתב האישום.

הגם שאין המדובר בענין הפוסל אישום, מניה וביה, וכל מקרה לגופו ועל פי נסיבותיו, הרי שמחדל זה, שאין חולק כי יש בו כדי לפגוע בזכויותיה של שם טוב, כחשודה וכנאשמת, אך מצטרף לכל האמור לעיל, ויש בו משום רוח-גבית להחלטתי לזכותה מעבירת האיומים.

<u>החזקת נכס החשוד כגנוב</u>

25. אני מוצא לזכות את הנאשמת גם מעבירה זו, משני טעמים משולבים.

א. סעיף 413 לחוק העונשין קובע כי - "**המחזיק דבר, כסף, נייר ערך או כל נכס אחר שיש עליהם חשד שהם גנובים**, ואין בידו להניח את דעתו של בית המשפט שרכש את ההחזקה שבהם כדין...".

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

אין מחלוקת כי המסמכים המקוריים שנגנבו לכאורה מסילמן - לא נמצאו אצל שם טוב, אחרי חיפוש שנערך אצלה.

אינני שותף להשקפת ההגנה כי מסמכיו של סילמן אינם באים בגדר המונח "נכס אחר", אולם ספק בעיני אם **בנסיבות הענין** ניתן לראות בשם טוב כ -"מחזיקה". ודוק: לא הוכח כי שם טוב החזיקה במסמכים עצמם, אלא שהוכח כי אליה הגיעו עותקים בלבד, דרך מייל, או ישירות לאתרה במרשתת.

טול לדוגמא מקרה בו פלוני גונב תכשיט, למשל, והוא מעביר **תמונה** של אותו תכשיט לאלמוני, בקובץ מחשב, האם ניתן לומר ש(גם)אלמוני מחזיק בנכס החשוד כגנוב, לצד אותו פלוני? ברור שלא.

כאשר מדובר במסמך, או מכתב, הרי שנכון לומר כי ביחס לשאלת פרסום או השמצה - אין נפקא מינא אם יש בידו של אלמוני מקור או העתק, או אם הוא מפרסם מקור או העתק, שהרי התוצאה הפלילית זהה בסופו של יום, מבחינת הפגיעה בפרטיות, או ביחס לדיני לשון הרע, למשל. אולם - בכל זאת, עדיין אינך יכול לומר ולייחס למפרסם כי יש בידו את **הנכס** החשוד כגנוב. אין הרי העתק כהרי הנכס עצמו.

דומני, כי הראציונאל הקושר בין הגנב המקורי, לבין מי שמחזיק בפירות המעשה הפלילי, שמן הסתם התייחס במקור לנכסים מוחשיים - אינו ישים, מבחינה הגיונית, ביחס ל**העתקים** של אותו נכס. שוב, ייתכן כי ביחס למסמכים יהיה המחזיק חשוף להעמדה בפלילים, אולם בוודאי לא בגין החזקת **ה**נכס החשוד כגנוב עצמו. הרי אין הוא בידיו, ועל כן אין הוא "מחזיק".

ב. יתר על כן. גם אם אניח כי האבחנה דלעיל היא מלאכותית, והיא אינה נכונה, משפטית- הרי שבכל זאת אין מקום, לדעתי, להרשיע את שם טוב בהחזקת נכס החשוד כגנוב.

הרי שם טוב סיפרה, למעשה, כי קיבלה את (העתקי) המסמכים מאחד, עיתונאי, בשם מוטי לייבל, ובהחלט יש לכך בסיס בראיות. אמנם, ברי שאין בעובדה שפלוני מצהיר כי קיבל נכס או מסמך גנוב מאלמוני כדי לקבוע שרכש את ההחזקה בהם כדין, אולם סבורני שיש להחיל דין מיוחד על עיתונאים.

יובהר מיד: אין המדובר ב"הנחת סלב", או לצורך הענין - ב"הנחת עיתונאים", אלא באינטרס ציבורי מובהק. העיתונאים הלוא הם כלבי השמירה של הדמוקרטיה, ואם מתגלגלת לפתחם של אותם כלבי שמירה עצם דשנה, שחשיפתה לעין-כל תשרת את הכלל ואת האינטרס הציבורי - הרי שהדעת נותנת שאין לדקדק, לחקור או לחפור - מנין וכיצד הגיעה אותה עצם אל מפתן המלונה.

במהלך ההיסטוריה "התפוצצו" לא מעט פרשיות ששירתו את כלל הציבור, את ניקיון המערכת והדעת, את אורוות השירות הציבורי (או נבחריו), כאשר מסמך פלוני או אלמוני הגיעו לידי עיתונאים חושפי-שחיתות בדרך לא דרך. העמדה לדין פלילי של עיתונאי נוכח העננה הקטנטנה שמרחפת מעל סוגיית דרך הגעת המסמך לידיו, כאשר בחוץ ברקים

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ורעמים, סופה של ממש, נוכח חשיפת השחיתות, למשל, שהתאפשרה רק בזכות אותו מסמך היא אבסורד, ונשק - לא קונבנציונאלי - נגד האינטרס הציבורי וזכות הציבור לדעת.

נראה לי אפוא, על פני הדברים וככלל (שמן הסתם יכול ויהיו לו חריגים, ובמשורה, אך לא כאן), שלא נכון ולא ראוי הוא לשאול עיתונאי מנין הגיע לידיו מסמך פלוני או אלמוני. זאת, כמובן, מעבר לשאלת החסיון העיתונאי, שיכול ואינו אלא צידו השני של אותה המטבע.

26. בשולי נימוק זה, של מדיניות משפטית ראויה, אציין כי שם טוב טענה שהמסמכים הגיעו אליה בחובשה כובע של עיתונאי; אכן, לא הוכח אחרת. אפילו הייתי קובע, באופן חד-משמעי, כי שם טוב לא **פירסמה** אודות סילמן כעיתונאית, או רק כעיתונאית, הרי שאין בקביעה זו כדי לשנות את העובדה שיתכן ופלוני העביר לה את העתק המסמך נושא המחלוקת כאשר הוא עשה כן כשהוא סובר כי הוא מעביר חומר לעיתונאית. ואם הועברו אל שם טוב המסמכים כעיתונאית - אזי חזרנו למשבצת הראשונה, לעיל, הגורסת הימנעות, ככלל, מהעמדה לדין בכגון דא.

מה צריך לעשות עיתונאי הגון עם חומר שמגיע לידיו - ושאינו ראוי לפרסום, מבחינה חוקית - היא שאלה אחרת, ותשובה על כך להלן, בפרק הבא, הדן בפגיעה בפרטיות.

<u>פגיעה בפרטיות</u>

27. ראשית, הערה: הצדדים התכתשו בדבר השאלה אם פעלה שם טוב ביחס לסילמן ולפרסומים אודותיו כעיתונאית, או כמי שיש לה ענין אישי מול המשרד. לדעתי, אין זה משנה ממש.

הרי יכול ופלוני, עיתונאי, שיהא לו ענין אישי מול גוף ממשלתי, ואגב כך - יפרסם כתבה אודות אותו גוף ומי מפקידיו, באותו ענין ממש, אם בהיבט נקודתי ואם במבט כולל. פשיטא, שמצופה כי אותו פלוני ייתן גילוי נאות בנושא, ויצייד את הקורא באינפורמציה הדרושה לו, כדי שיבחן בשבע העיניים את הפרסום, ואולי אף יאפשר זכות תגובה למושא הפרסום.

במהלך המשפט הוברר - עובדתית - כי שם טוב פעלה בערבוביה: פגשה בסילמן בעניינה האישי וזמן קצר בסמוך לכך פרסמה אודותיו פרסומים שליליים, ואף אישרה פרסומים כאלה באתר שלה; אם לא די בכך - הרי שספק רב בליבי אם היו הפרסומים רואים אור על ידה או באתרה - לו היה סילמן נענה לכל בקשותיה.

אולם, דומני כי ענין זה שייך יותר לתחום האתיקה של העיתונות, ולא להליך הפלילי דנא. ודוק: אם הפרסומים חוקיים (במנותק משאלות אתיות) - הרי שאין כל משקל לשאלה אם פורסמו על ידי שם טוב כעיתונאית או כלורי שם טוב, האזרחית שאסרה מלחמה על משרד הרווחה.

28. השאלה נותרה, איפוא, על כנה: היש בפרסומים משום פגיעה בפרטיותו של סילמן? לדעתי, התשובה היא

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

חיובית, ומעבר לכל ספק סביר.

על פי כתב האישום - וכך גם הוכח במהלך המשפט - פרסמה שם טוב "**בעצמה או באמצעות אחר, באתר האינטרנט צילום דפי חשבון ותוכן מכתב הנודע לדוחות חניה של המתלונן**".

כך הוכח, ולמעשה אין על כך מחלוקת, שכן הדברים באו מפיה של שם טוב עצמה: היא פרסמה את העתקי המכתבים ביחס לדוחות החניה של סילמן, ואחר, לדבריה, מוטי לייבל, פרסם מסמכי בנק אישיים של סילמן, באתר שלה, באישורה הפוזיטיבי, ולמצער - מבלי שהסירה אותם משם.

לא יכולה להיות מחלוקת כי פרסום מכתבים אישיים, אל הנמען בלבד, מן הסתם, אם על ידי בנק, ואם על ידי רשות עירונית, בדבר הלוואות או חובות הצומחים מדו"ח חניה זה או אחר - מהווים פגיעה בפרטיותו של אדם.

כך הוראת סעיף 2 (5) לחוק הגנת הפרטיות, הקובעת - בחלקה הרלוונטי - במפורש:

"פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

(5) <u>העתקת</u>תוכן שלמכתב אוכתב אחר שלא נועד לפרסום, או <u>שימוש</u> בתכנו, בלי רשות מאת הנמען או הכותב...".

הובהר במשפט - אף לא נטען אחרת על ידי ההגנה - כי לא זו בלבד שלא הנמען (סילמן) ולא הכותב (רשויות עירוניות או בנק) נתנו הסכמתם להעתק המכתבים או לשימוש בתוכנם, אלא שסילמן אפילו לא ידע כלל על קיומם של המכתבים או חלקם טרם פורסמו על ידי שם טוב, או אחר, באתר האינטרנט שלה.

ברי איפוא, ששם טוב לא רק העתיקה, למעשה, תוכן של מכתב שלא נועד לפרסום, אלא שגם השתמשה בו, ולא סתם השתמשה בו - אלא עשתה כן על דרך פירסומו, אם בעצמה (מכתבי דרישה ביחס לדוחות חניה), ואם בעקיפין, על ידי אחר, אולם באתר האינטרנט שלה, באישורה המפורש, או למצער - מכללא (פרסומו של לייבל, בענין חשבונות הבנק של סילמן).

29. שם טוב העלתה שלל טענות הגנה, נדון בהן, בעיקרן, אחת לאחת.

30. ראשית, טענה שם טוב, במהלך עדותה, כי דוחות חניה ניתנים בפומבי, על שמשת הרכב, ועל כן אין כל מניעה לפרסמם.

טענה זו - דינה להידחות. ראשית, מפאת שלא פורסמו על ידי שם טוב דוחות חניה, אלא מכתבי דרישה שבאו בעקבותיהם לכאורה, וברור שמכתבים אלו לא הוצמדו לשום שמשת רכב. אין הרי פרסום דוח חניה שהוצמד לרכבו של

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

פלוני כהרי מכתב אישי הממוען אליו, בדבר אי-תשלום אותו הדוח, או מספר דוחות.

אגב, ולו למעלה מן הצורך: לדעתי, גם דוח חניה שמוצמד לחלון של רכב פלוני - חוסה תחת הגנת הפרטיות. הרי דוח כזה אינו מיועד לעוברים ולשבים ברחוב, אלא לבעל הרכב ולו בלבד. לאיש אין רשות לפתוח, לצלם הדוח (זו כבר הפרת פרטיות, על פי החוק), ובטח שאין רשות לעשות בו שימוש, קרי - לפרסמו. לכל אדם יש מרחב פרטי משל עצמו, לשם אל לאיש לחדור.

יפה לענין זה קביעתו של כבוד הנשיא ברק, במסגרת בג"צ 6650/04 פלונית נ' בית הדין הרבני האזורי נתניה ואח' (פורסם ביום 14.5.2006, שם בסעיף 21 לפסק הדין), לפיה -

> "**סביב כל אדם יש מרחב שבתוכו הוא זכאי להיות עם עצמו. מרחב זה נע עם האדם עצמו. היקפו של המרחב נגזר מהצורך להגן על האוטונומיה של הפרט. על כן הוא עשוי לחול גם במקום בו אין לפרט כל קניין**".

הדברים שם נאמרו אגב הצגת תמונות של אשה מקיימת יחסי-מין עם מי שאינו בעלה, כראיה בבית הדין, אולם הם בהחלט יפים, בשינויים המחוייבים, גם לענייננו.

אף זאת. אין לקבל טענת ההגנה של שם טוב, בדבר "פומביותו" של דוח חניה, גם אם נתעלם מכך שבכלל במכתבים עסקינן, ולא בדוחות. ודוק: גם מכתב אישי מרשות מקומית או מבנק אל פלוני המונח בתיבת דואר - קצהו מבצבץ, לא אחת, החוצה מן התיבה. מה ההבדל איפוא בין דוח החניה ה"פומבי", לבין אותו מכתב שכל בן בליעל יכול לשולפו מתיבת הדואר? מה בין מגב, או בלעז - וִוישֶר, לבין תיבת דואר "פתוחה"? לדעתי, אין לאיש רשות להרים דוח חניה ולהעתיקו או לפרסמו, והוא הדין כמובן בשליפת מכתב אישי מתיבת דואר הנגישה, אף היא, לציבור העוברים והשבים.

31. שם טוב טענה להגנה נוספת, לפיה מותר היה לה לפרסם את המכתבים הגנובים, כהגדרתם בכתב האישום, מכיוון ש- "**הפרסוםהיההבעתדעהעלהתנהגותהנפגעבתפקיד...רשמיאוציבורי, בשירותציבוריאובקשרלעניןציבורי, אועלאפיו, עברו, מעשיו.. שלהנפגעבמידהשהסנתגלובאותההתנהגות**" - כאמור בהוראת סעיף 15 (4) לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה - 1965 (להלן: "**חוק איסור לשון הרע**"), שחוק הגנת הפרטיות מחיל גם לענין פגיעה בפרטיות (שם, סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות).

במילים אחרות, פשוטות, אומרת ההגנה: שם טוב, כעיתונאית, חייבת היתה לחשוף את פניו האמיתיות של סילמן, מי שיש לו חובות למגוון של גופים. שם טוב עצמה שאלה, בעדותה, כיצד ניתן לאפשר לאדם שיש לו חובות רבים כל כך - לנהל תקציב משרדי ענק, של מליארדי שקלים?

32. גם הגנה זו - אין בה ממש, ואין היא עומדת לשם טוב.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ראשית: סעיף 15 (4) לחוק איסור לשון הרע מכתיב תנאי מקדמי ביחס לפרסום שהוא הבעת דעה על התנהגות הנפגע, והוא קיומו של תום לב.

נטל ההוכחה לקיומה של ההגנה הוא על כתפי הנאשמת, וספק בלבי אם הוכח כאן פרסום בתום לב.

ראשית: סילמן העיד כי הפרסומים נפלו על ראשו **לאחר** שנפגש עם שם טוב, בענייניה האישיים, והוא לא קיבל את דרישותיה, להעביר מתפקיד גורמים מקצועיים במשרד, כך שלא יטפלו עוד בעניינה של שם טוב.

שנית: גם תגובית הפייסבוק של שם טוב, המצוטטת לעיל ("**אם הוא חכם הוא ירים לי טלפון**..."), מדברת בעדה: גם אם אינה איום פלילי, הרי שהיא מלמדת כי פעולתה של שם טוב נגד ה"ערס" סילמן, היתה נקמנית ולא ענינית. הגם שאין המדובר בפרסום העולה כדי איום - הרי שצף ועולה ממנו, הלך הרוח של שם טוב, וכל הקורא נחשף לגישתה - הגסה והבלתי אובייקטיבית בעליל - על מושא ה"סיקור העיתונאי" שלה.

שלישית: שם טוב לא פנתה לקבלת תגובת סילמן על המסמכים ה"מרשיעים". הכך פועל עיתונאי אובייקטיבי ותם לב? שם טוב העידה, כי לא תמיד יש לבקש תגובה. הרי כאן מדובר בדוחות, ולשיטתה - מה יש כאן להגיב בכלל?

איני מקבל את עמדתה של שם טוב בענין זה. ואם, רק לדוגמא, אשתו או בנו של סילמן הם שנהגו ברכב, בעת קבלת הדוח? ואולי, כפי דבריו, לא קיבל כלל את דרישת התשלום הראשונית, מחמת מעבר דירה ואי-עדכון, כדבריו של סילמן? (אגב, ענין זה דווקא יכול להסביר את אי התשלום של **כל** הדוחות, כמקשה אחת).

רביעית: ומה על הגילוי הנאות? הפרסמה שם טוב כי זמן קצר לפני כן - נפגשה עם סילמן, והוא דחה את בקשותיה? גם כאן, לפחות על פי מה שהוכח והובא בפניי - התשובה שלילית.

כל זאת לומר, כי פרסומיה של שם טוב אודות סילמן נובעים מערבוביה של מניעים אישיים, של טינה אישית כלפי סילמן, יחד עם מקצועה העיתונאי, במקרה הטוב, או ממניעים אישיים, בלבד, במקרה הפחות טוב.

בין כך ובין כך: הגנת סעיף 18 (ו) לחוק הגנת הפרטיות, הנשענת על הוראת סעיף 15 (4) לחוק איסור לשון הרע - לא עומדת לשם טוב, שכן על פני הדברים אין המדובר בפרסום בתום לב.

33. ברם, אפילו נניח תום לב ביסוד פרסומיה של שם טוב נגד סילמן, שלה ושל אחרים באתר שלה, הרי שבכל זאת לא חלה הגנת סעיף 15 (4) לחוק איסור לשון הרע, אף לא הגנה אחרת שהעלתה הסנגוריה, הלוא היא ההגנה המדברת בענין ציבורי המצדיק את הפגיעה (סעיף 18 (3) לחוק הגנת הפרטיות).

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

כאן העיקר: העובדה שלמנכ"ל משרד יש כמה דוחות חניה (לא מאות, אף לא עשרות, אלא מספר שניתן לספור על פחות מכף יד אחת), חוב לבנקים עקב הלוואה, לרשם החברות בגין אי תשלום אגרה בגין "הקפאה", לכביש 6, ולוועד הבית (תמהני - איך נודע הדבר, ולמי?), וגם לאוניברסיטת בר-אילן, בגין אי תשלום דמי רישום, או כדומה - אינה הופכת ענין זה לענין ציבורי. רחוק מזה.

אם פלוני חנה מספר פעמים ב"אדום - לבן", למשל[2], משך השנים, ולא שילם הדוחות - הפסול הוא למשרה ציבורית? ואם "פיספס" תשלום לוועד הבית? או לכביש 6? ושכח לשלם לאוניברסיטה? האם כל אלה הופכים אותו ל"מושחת"?

על פני הדברים, התשובה היא שלילית.

איזה ענין יש לציבור לדעת, כי מנכ"ל משרד העבודה והרווחה יש לו כמה חובות חניה, חוב קטן לכביש 6, וגם - שומו שמיים - לוועד הבית?

שום ענין.

כך כבוד השופט אלון, מבית משפט המחוזי בבאר שבע, במסגרת פרשת ע"פ 5309/08 (ב"ש) **ארז אלברט נ' מדינת ישראל** (פורסם ביום 18.11.2009):

> "**לא כל ידיעה בדבר חייו הפרטיים של מועמד למשרה ציבורית** (או בעניינו - המחזיק בה, ש.ב.)**, הופכת מניה וביה ל'ענין ציבורי' ברמה המצדיקה הפרת זכותו של אותו המועמד לשמירה על פרטיות חייו. חייבת להיות הלימה מסוימת בין טיב המשרה נשוא ההתמודדות לבין 'הידיעה' אותה מבקש המתחרה להשיג תוך פגיעה בזכות הפרטיות ובעקרונות החוק**".

הקביעה דלעיל יפה גם לענייננו. הנסיון המלאכותי, המעושה והמאולץ לקשור בין חובות רגילים של משק בית, ובכל מקרה - לא כאלה שאתה נדהם למקראם (למשל: עשרות חובות שלא שולמו, בגין חניה בכלל, ובחניית נכים - בפרט), למי שאמור לנהל תקציב ממשלתי נכבד - לא יצלח. לא ענין לציבור יש כאן, ובוודאי שלא הלימה בין משרתו של סילמן לבין תוכן הידיעה.

34. לחלופין: אפילו יחלוק מאן דהוא על קביעה זו, הרי שבכל זאת, קובע חוק ההגנה על הפרטיות, כפי שפורש על ידי ההלכה, כי לא כל פגיעה בפרטיות, אפילו יש ענין ציבורי בפרסום - יזכה להגנה.

כך בית המשפט העליון בפרשת ע"א 8954/11 **פלוני נ' פלונית** (פורסם ביום 24.4.14), בסעיף 133 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג:

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

"**במישור החקיקתי -** חוק הגנת הפרטיות **קובע** בסעיף 18(3) **כי** "במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה טובה אם... בפגיעה היה ענין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות הענין"**. נוסח החוק איננו מעניק הגנה גורפת לכל פגיעה שיש בה ענין ציבורי. נוסח זה סוטה מפורשות מחברו האמריקאי, אשר מעניק חסות לכל ביטוי אשר יש בו ענין לציבור, וחוסך כל בחינה נוספת של עוצמת הפגיעה. זו אינה דרכנו. אנחנו רוחשים כבוד לאמריקה, אך איננו רוכשים את כל מרכולתה. לא בכדי דחה המחוקק הישראלי את ההצעה להשמיט את המילים** "המצדיק אותה בנסיבות הענין" **(ראו: אלי הלם דיני הגנת הפרטיות 235 (2003)) (להלן: "דיני הגנת הפרטיות"). בפסיקה נאמר: (**ע"א 439/88 רשם מאגרי מידע נ' ונטורה, פ"ד מח**(3) 808 827 (1994)):** "השאלה שיש לברר לצורך קיומה של הגנת סעיף 18(3) לחוק אינה אם־יש לציבור אינטרס במידע, אלא אם יש טעם המצדיק את הפגיעה בפרטיות של אדם כדי לספק את האינטרס הציבורי האמור"**. עמדה זו קיבלה את ביטויה גם בספרות:** "לא די בכך שהפגיעה נגעה לענין ציבורי, אלא צריך להיות ברור שבפגיעה עצמה היה ענין ציבורי. כלומר: העובדה שנושא הפרסום בכללו יש בו משום ענין ציבורי לא תביא לחלותה של ההגנה. הטוען לקיומה יצטרך לשכנע שהענין הציבורי חייב אותו לפגוע בפרטיותו של הזולת. שאלת קיומו של הענין הציבורי לא תוכל להיבחן על־ידי בית המשפט על־פי נוסחה כללית בלבד, והוא יצטרך לשית לבו לנסיבות הענין הנדון בפניו, כדי להחליט האם באותן הנסיבות מוצדקת הפגיעה בפרטיות" **(זאב** סגל "הזכות לפרטיות למול הזכות**לדעת" עיונימשפט ט 175, 193 (1983)).**

(ההדגשות לעיל - במקור).

אני סבור, וכך אני קובע, שבמקרה דנא - לא רק שלא היה ענין לציבור בדוחות החניה של סילמן, משולמים או לא, גם על רקע יתר החובות הספורדיים (שאינם נזכרים בכתב האישום, אך הובאו על ידי ההגנה כדי לצייר תמונה קודרת הרבה יותר - ולשווא), אלא שאפילו תאמר כי היה ענין כזה - אין בו כדי להצדיק חיטוט במכתביו הפרטיים של איש, ופרסומם, בכלל זה - מנכ"ל משרד העבודה והרווחה.

35. הנה כי כן, יותר מאשר תמונה של אדם "מושחת" (המרכאות נועדו להדגיש כי מדובר בטענה מגוחכת ממש), הרבה-הרבה יותר מכך, מצטיירת לפנינו תמונה של מעקב והתחקות בלתי נסבלת אחר עובד ציבור, ממניעים אישיים, תוך חדירה פלילית לפרטיותו - אגב גניבת מכתבים אישיים שלו, בהכרח - על מנת "לגרד" ולהעלות מן האוב שלדים, בכדי לבוא עימו חשבון.

גם אם הגנב של אותם מכתבים אישיים איננה שם טוב (ויודגש - אין טענה כזו) - הרי שהשימוש בפירות הבאושים של אותה גניבה - הוא אסור, פלילי על פי החוק.

36. למעלה מן הצורך נשלים פיסת תצרף חסרה: סילמן העיד כי את החובות, או חלק מהם, עליהם נשענת ההגנה בדברה על "ענין לציבור" - שילם זה מכבר, והסיבה להצטברות היתה מעבר דירה ללא עדכון כתובת. הסבר זה,

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

שכאמור - הוא ממש מעבר לצורך - מקובל עליי, ומסתבר הוא לאוזן.

ואם כבר בסילמן עסקינן, כמה מילים טרם חתימה.

אין ספק שסילמן שגה בכך שהתגושש "פייסבוקית" עם שם טוב. לא ראוי הדבר לעובד ציבור, בוודאי לא למנכ"ל. אולם, סילמן לא רק שנזף על כך, רשמית, אלא שבעצמו עמד על דוכן העדים והבהיר, שוב, כי הוא מצר על כך.

יחד עם זאת, חשוב להדגיש - שבניגוד לטענה או רמיזה מצד ההגנה (בעיקר בטענה לאכיפה בררנית כלפי שם טוב, אך לא רק) - **לא** נקבע בהחלטת נציב התלונות על הציבור בענין פרסומיו של סילמן, כי היה בהם משום פגיעה בפרטיותה של שם טוב או בפרטיות ילדיה (ראו נ/2), גם אם בפרסום היה "טעם לפגם ומן הראוי היה שלא יפורסמו". דעתי כדעת נציב תלונות הציבור, בענין זה.

סילמן העיד, באופן מרשים, כי בחר להגיש התלונה על מנת להוות דוגמא אישית לעובדי משרדו, שלפי עדותו - רבים מהם סובלים נחת ידם של מפרסמים שלוחי רסן - ואם המנכ"ל מבליג על גלגולו בזפת ונוצות, מה משדר מסר זה לעובדים הזוטרים יותר, שמנת חלקם דומה? - כך סילמן.

מעבר לעדותו הכנה והמרשימה של סילמן, אינך יכול שלא להעריך את האיש; הרי אין הוא משרת עוד את הציבור (פרש מן המשרד ב - 2015), ואל בית המשפט הגיע להעיד, חרף העובדה שידוע ידע כי חייו לא יהיו קלים על דוכן העדים, בעיקר נוכח התלונה נגדו, שהתקבלה, על ידי נציב תלונות הציבור במשרדו.

אדם מושחת - מה לו ללכת לבית משפט, בענין שכבר אינו חלק מתפקידו, כאשר הוא יודע שהוא פוסע אל גוב האריות, תוך סיכון שמו הטוב, בכלל, ובפרט נוכח תלונה מוצדקת של לא אחרת מהנאשמת עצמה, שהתקבלה נגדו? מדובר בתהיה רטורית, שכן אני סבור דווקא, כי סילמן, גם בהגישו את התלונה, גם בבואו להעיד, וגם בהבעת צער חוזרת ונשנית - גם על דוכן העדים - על אותה התגוששות עם הנאשמת, בלי "אבל" ובלי "בגלל" - ראוי דווקא להערכה, והנה - העלתיה על הכתב.

37. מאידך גיסא, לא יכולתי שלא להתרעם, ממש כך, אל מול סרט הצילום שתיאר את החיפוש בביתה של שם טוב. ההגנה טענה כי שם טוב נאזקה, שלא לצורך, ואף נערך חיפוש על גופה, שלא כדין.

לא מצאתי ראיה לחיפוש שלא כדין במובן זה של חיפוש שנערך על גופה של שם טוב, כאשה, שכן השוטרים העידו שלא היה ולא נברא, ואין לכך זכר גם בסרטון.

ואולם, מה שכן נלמד מן הסרט הלא-קצר, הוא כי שם טוב שיתפה פעולה עם השוטרים מבצעי צו החיפוש, לפחות לאחר שנכנסו לביתה (אמנם לאחר לא פחות מ - 40 דקות עד שהואילה לפתוח את הדלת, כאשר סברה כי השוטרים

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

הסתלקו, כך לפי עדותם). הסרט מראה כיצד שם טוב התנהגה, לפחות בתוך ביתה, בצורה שקטה ומנומסת, אדיבה ממש (בוודאי שבאופן ראוי הרבה יותר מכפי שנהגה באולם בית המשפט; ראו ההערות הרבות לאורך הפרוטוקולים) - ועל כן לא היתה כל סיבה לאוזקה באזיקים. למצער - לאחר כמה דקות, בהן התברר שהיא משתפת פעולה, ניתן וראוי היה להסירם.

איזוקו של אדם - איננו ענין של מה בכך, וקל חומר שכך הם פני הדברים ביחס לאשה, מה עוד שעה שאין מיוחס לה חשד לביצוע עבירה אלימה. בדירה היו שלושה - ארבעה שוטרים, והנאשמת עצמה.

על מה ולמה האזיקים, במיוחד נוכח התנהגות שקטה ומשתפת פעולה של שם טוב (לפחות לאחר פתיחת הדלת)? - לא אדע. שומה על המשטרה לחדד או לרענן את ההנחיות, שמא לעיין בהן מחדש. איזוק לא יכול להיות אוטומאטי או "קבוע".

ענין זה, של האיזוק המיותר, יבוא לידי ביטוי בהמשך, לעת גזירת עונש, בהתאם לשיקולים הקבועים בתיקון 113 לחוק העונשין.

38. ההגנה טענה גם לאכיפה בררנית, אם ביחס לסילמן עצמו, שלא הועמד לדין על פרסום כזה או אחר, ואם ביחס לעיתונאים אחרים שפרסמו אודות ה"שחיתות" של סילמן, ולא הועמדו לדין.

הטענה נגד סילמן היא לא רצינית, ולא אשחית מילים בנדון.

לא כן ביחס לעיתונאים האחרים, ובמיוחד אמורים הדברים ביחס לליבל, אותו "מקור" שעל חסיונו ויתרה שם טוב בעדותה (בכפירתה טענה שלא תחשוף את מוסר המידע, אולם נמלכה בדעתה בעדותה לפני בית המשפט), אשר לפחות לטענת שם טוב - הוא אחראי לפרסום ו/או השגת המכתבים שנשלחו מהבנק אל סילמן, ואשר מעולם לא הגיעו אל יעדם החוקי. יואב יצחק לא פירסם אף מכתב אישי, כך הוברר, על פני הדברים, מטעמיו שלו.

במקרה דנא, בין היתר משום שהשתכנעתי מעדותו של סילמן כי יש להציב קו אדום אותו אין לחצות, לשם הגנה על שמם הטוב ופרטיותם של עובדי משרד הרווחה - אני סבור כי התרופה ביחס למה ששם טוב רואה כאכיפה בררנית הוא לא בביטול כתב האישום נגדה, אלא דווקא בשקילת חקירה נוספת, נגד מי שנחשף כי המקור לכאורה למכתביו האישיים והגנובים של סילמן.

למותר לציין כי איני קובע מסמרות בנדון, קרי - בעניינו של לייבל, הן משום שלא היה צד למשפט, והן משום שלא נשמעה גרסתו, בכל מסגרת שהיא, ועל כן הדברים נאמרים בזהירות רבה, תוך שמודגש כי עומדת ללייבל חזקת החפות, לצד יתר זכויות, כדת וכדין.

גם העובדה שמדובר רק בעוד מפרסם אחד שלא כדין, ושוב - לכאורה בלבד, מטה את הכף לאי קבלת הטענה בדבר

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

אכיפה בררנית; לא מדובר כאן בעשרות אנשים, ועל כן תחושת הצדק לא נפגעת, ואם כן - באורח שולי בלבד, וכאמור - בר תיקון הדבר.

אף העובדה שנמצאו חשדות נגד שם טוב, בדבר איומים, "מייחדת" אותה מאחרים, ועובדת הזיכוי לא משנה כמובן, לענין אבחנה זו, עת נבחנת טענת האכיפה הבררנית.

שוב, גם ענין זה, אם בכלל, ובאורח שולי בלבד, מקומו בטיעון לעונש, ולא כאן.

39. שמם הטוב ופרטיותם של עובדי ציבור - לא יכולים להיות למרמס.

יפה עשתה המדינה שלא ישבה בחיבוק ידיים והגישה כתב אישום במקרה דנא, הגם שמדובר בנאשמת שהיא בוודאי למודת סבל, לאחר שאיבדה משמורת על ילדיה. ידע מי שתופס עצמו כנפגע מהרשות - שאת מאבקו עליו לנהל כדת וכדין, על פי חוק, ופגיעה בעובדי ציבור העושים מלאכתם הקשה - לא תסכון.

אני מרשיע איפוא את הנאשמת בעבירה של פגיעה בפרטיותו של סילמן, כאמור ברישא להכרעת הדין.

ניתנה היום, י"ד שבט תשע"ו, 24 ינואר 2016, במעמד הצדדים

---

[1] אגב, האמירה "הכל" – אף היא בעייתית, בדרך אל ההרשעה המבוקשת. ודוק: ככלל, ולמיטב הבנתי הטכנולוגית, לדף הפייסבוק של פלוני חשופים רק חבריו, או מי שביקשו שיאשר את "חברותם"; במילים אחרות – מדובר במקורבים או "חברים", friends, ולו ווירטואלית. קשה להלום כיצד מי מחבריה הפייסבוקיים של שם טוב – יש לו זיקת ענין כלפי סילמן. הרושם הוא כי מצב הדברים שונה לחלוטין. ביחס לטענה כי סילמן הוא בעצמו "חבר-פייסבוק" של שם טוב, ראו – התייחסותי לענין ירידת סילמן לזירה קרב זו.

[2] במהלך המשפט לא הוכח על מה ולמה הדוחות.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©